

Smiješne cipele

„Uh, baš sam umorna. Ko pas! Tri dana po Rimu, posao, pa butige, kako ne ćeš, proljeće samo što nije došlo, sve navrijeme treba kupiti, da poslije, kad sunce ojača, ne trčimo...Uh, glava me boli! Uh!“ jaukala je mama, te večeri, a baš se bila, punih kofera i vrećica iz kojih su virili šareni zamotuljci, vratila s poslovnoga puta iz Rima.

„Ništa ne kažeš?“ rekla je kad su vrećice bile ispražnjene, a zamotuljci otpakirani. „Sviđaju li ti se cipele?“

Gledala sam mrko u ružičaste cipelice s neakvim čudnim demodiranim ukrasima ne progovarajući ni riječi.

„Lijepe su, je l' da?“ pokušala je.

Šutjela sam i dalje.

„Reci štogod, reci...“

„Tko još nosi ovakve cipele?“

„Kakve?“ zabrinuto me pogledala.

„Smiješne!“ odbrusila sam čupajući ukrase od ružičasta stakla s remenčića.

I to sam popodne igrala s prijateljicama odbojku ispred zgrade.

Kao i obično, igrajući, slušale smo komentare prolaznika i rijetkih gledatelja.

Namjerno smo griješile, a to smo radile uvijek kad su komentari bili glasni i neznalački da se možemo dulje smijati i razveseliti i sebe i publiku.

Podalje uz ogradu igrališta stajala je djevojčica.

I prije sam je viđala, ali mi njeno lice nikad nije privlačilo pažnju. Toga dana sam, ne znam zašto, zaustavila pogled na njoj.

„Poznaješ li je, možda?“ pitala sam prijateljicu puštajući loptu iz ruke.

„A, ona? Svaki je dan tamo. Stanuje negdje blizu...“ rekla je.

„Ne znaš je?“ začudila se mama kad sam tu večer spomenula djevojčicu. „Stanuje u zgradi do naše. I ja sam primijetila da je uvijek sama. Jadna. Mama joj po cijele dane radi, a tata... je umro. U dugovima, kažu. Često je viđam. Šutljiva djevojčica...“

„Sutra ne idem na odbojku“, pomislila sam, „moram je upoznati.“

Tako sam sutra čekala pred vratima susjedne zgrade.

Izašla je baš u vrijeme kad na našem igralištu počinje trening.

Pogledala me kao da hoće upitati što tu radim kad je odbojka već počela.

„Želim ti biti prija...teljica“, promucala sam.

„Nemam ja prijateljica!“ rekla je i okrenula se.

Za odbojku je bilo kasno pa sam se vratila doma.

Otvarajući vrata stana, čula sam tihe korake.

Bila je ona.

Ušle smo zajedno u moju sobu. Počela sam govoriti o školi, odbojci, lupetala sam svašta da joj ne bude neugodno. Slušala je i smješkala se, a kad se digla jer, mama će joj uskoro doći i brinuti, nogom je zapela o moje nove cipele. Nisam ni znala da ih je mama unijela u sobu i stavila ispod kreveta.

„Kako su lijepe!“ rekla je.

„Uzmi ih ako ti se sviđaju... Oprosti, ovaj...“

„Ti to meni jer...“ podigla je nogu da vidim kako su joj cipele izlizane.

„Ma, ne, vidiš, znaš... Meni su tijesne“, jedva sam promucala.

I njene su hlače prekratke i iznošene, a bluzicu jedva zakopčava, osvijestila sam gledajući nekamo u stranu da ne pomisli...

„Gdje su ti bile oči? Svaki je dan tamo uz ogradu igrališta, a ti... Gdje su ti bile oči?“
spočitavala sam sebi tražeći vrećicu.

„Kako ću? Ne mogu...“ šaptala je.

„Ne, ne! Ozbiljno, ne mogu ih obuti, vidiš, tu stoje mjesecima“, polako sam dolazila k sebi.

„Ali...“

„Sutra poslije odbojke, može?“ pitala sam stavljajući joj vrećicu u ruke.

„Može!“ rekla je. „Uradit ću domaći čim dođem iz škole.“

„I... ja! I ja!“ prošaptala sam gledajući kako mi s ulaznih vrata maše i smiješi se.

Lora Čelik, 7. r.